

Δυο νέοι στην αρχαία Σπάρτη

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

Οι νέοι είχαν τελειώσει την πολύωρη γυμναστική τους και κάθισαν στο τραπέζι. Είχε έρθει η ώρα που καινούργιοι Σπαρτιάτες σιμάλας ζωμός. Τρώγοντας οι νέοι μιλούσαν με θαυμάσιο, τον στρατιωτικό σχηματισμό

των Σπαρτιατών

κατά τη μάχη, ο οποίος

φαινόταν ανίκητος. Πολλοί από αυτούς θα ήθελαν να βρίσκονται στο πεδίο της μάχης, πολλοί θα ήθελαν να είναι μέρος της φάλαγγας αυτής.

Όμως έπρεπε να τελειώσουν γρήγορα το φαγητό τους, γιατί σε λίγο θα νύχτωνε. Έπρεπε να στήσουν τις σκηνές τους στην ύπαιθρο. Τα κρεβάτια τους, φτιαγμένα από καλάμια, ήταν ήδη έτοιμα και περίμεναν να τοποθετηθούν μέσα στις σκηνές. Τα χέρια των νεαρών Σπαρτιατών δούλευαν γρήγορα και επιδέξια. Σε λίγο τα καταλύματα ήταν έτοιμα.

Ο ήλιος είχε πια δύσει και τα πρώτα

άστρα άρχισαν να φαίνονται στον ουρανό. Ο Αριστόμαχος πριν μπει στη σκηνή κοίταξε για λίγο το φεγγάρι και, άθελα του, θυμήθηκε τη μητέρα του. Είχε να τη δει πολύ καιρό. Θυμήθηκε που όταν ήταν πολύ μικρός του έλεγε ιστορίες για το φεγγάρι και τον ήλιο και τους αστερισμούς. Αυτές οι ιστορίες σταμάτησαν απότομα στα επτά του χρόνια, όταν τον πήραν από τη μητέρα του και την ανατροφή του την ανέλαβε η πολιτεία. Θυμάται τα λόγια που είχε πει ο παιδονόμος στη μητέρα του εκείνη τη μέρα: «*Θα εκπαιδεύσουμε τον Αριστόμαχο και θα γίνει από τους καλύτερους στρατιώτες*». Από εκείνη τη μέρα, ο Αριστόμαχος έδινε όλο του το είναι, για να γίνει κάποτε ένας από τους καλύτερους πολεμιστές της Σπάρτης.

Μπήκε στη σκηνή και ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Άκουσε έναν αναστεναγμό. Στο διπλανό κρεβάτι, ο Εύνομος, στριφογύριζε συνέχεια αλλά δεν είχε ύπνο. Ο Αριστόμαχος ένιωθε τον Εύνομο αλλά και όλους τους νέους Σπαρτιάτες σαν αδέλφια του. Μαζί μεγάλωναν, μαζί γυμνάζονταν, μαζί μοιράζονταν τη ζωή τους.

Όχι,

φίλε μου, απόψε είμαι στεναχωρημένος, έλαβε την απάντηση. Σήμερα σκοτώθηκε ο πατέρας μου στη μάχη, στο φρούριο της Ιθώμης. Τον σκότωσαν οι Μεσσήνιοι. Απ' ό,τι έμαθα τον έφεραν πριν λίγες ώρες στο σπίτι, πάνω στην ασπίδα του. Αύριο, μόλις ξημερώσει, θα πάω από εκεί να τον χαιρετίσω και να παρηγορήσω τη μητέρα μου.

Ο Αριστόμαχος δεν ήξερε τι να πει.

- Λυπάμαι πολύ, ψιθύρισε και ανακάθισε στο κρεβάτι του σιωπηλός.

Όμως ο Εύνομος συνέχισε να μονολογεί:

- Δεκαπέντε χρόνια εμείς, οι Σπαρτιάτες, προσπαθούμε να νικήσουμε τους Μεσσήνιους και τον βασιλιά τους, τον Αριστόδημο. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια!

Ο Αριστόμαχος γεμάτος αυτοπεποίθηση τον διέκοψε:

- Αν δεν τους νικήσουν οι πατεράδες μας, θα τους νικήσουμε εμείς και θα καταλάβουμε την πόλη τους! Αυτή ήταν η μοίρα μας από την αρχή: να γίνουμε οι

η μας και οι νόμοι μας!

μάτια και του είπε:

- Ξέρω ότι η παράδοσή μας λέει ότι ο

Λυκούργος, που έφτιαξε τους νόμους, τους πήγε στους Δελφούς για να ρωτήσει τη γνώμη του Απόλλωνα. Η Πυθία του είπε ότι αν τηρηθούν αυτοί οι νόμοι η Σπάρτη θα γίνει μεγάλη και ισχυρή. Θυμάσαι τον πρώτο μας παιδονόμο, Αριστόμαχε; Εγώ τον θυμάμαι. Τον θυμάμαι να μας διδάσκει μουσική, γραφή, ανάγνωση και χορό. Αλλά επίσης τον θυμάμαι ανάμεσα στα μαθήματα να μας λέει συνέχεια ότι πρέπει να γίνουμε οι καλύτεροι πολεμιστές που είδε ποτέ η Σπάρτη. Η μοίρα μας, λες, είναι να γίνουμε οι καλύτεροι μαχητές! Όμως αυτό δεν σημαίνει επίσης, ότι η

μοίρα μας θα είναι πιθανότατα να πεθάνουμε στη μάχη; Και μην μου πεις ότι δε φοβάσαι το θάνατο, Αριστόμαχε! Όλοι τον φοβόμαστε...

Ο Αριστόμαχος έβγαλε από τον κόρφο του ένα σιδερένιο νόμισμα και το έδειξε στον Εύνομο:

- Ξέρεις τι είναι αυτό, αδελφέ μου; Είναι το νόμισμα της πόλης μας. Ξέρεις ποια είναι η αξία του; Σχεδόν μηδενική! Γιατί στη Σπάρτη δεν μετράνε τα χρήματα, η πολυτέλεια και η καλοπέραση! Εδώ αξία έχει η ανδρεία, η γενναιότητα, το θάρρος και η δύναμη! Στη Σπάρτη, ακόμα και τα κορίτσια ασκούνται στα γυμναστήρια για να πλάσουν γερό σώμα και να γίνουν άξιες μητέρες, ώστε να γεννήσουν κι άλλους γενναίους και γενναίες, κι άλλους Σπαρτιάτες και Σπαρτιάτισσες! Οπότε, ναι, καλά κάνεις και λυπάσαι για τον πατέρα σου, φίλε μου Εύνομε! Αλλά να είσαι και περήφανος, γιατί αγαπούσε τη Σπάρτη και την έκανε κι αυτή περήφανη με τη θυσία του! Η πόλη μας θα τον τιμά για πάντα! Όλοι φοβόμαστε τον θάνατο, αλλά κανένας δε βάζει αυτό του τον φόβο πάνω από την αγάπη του για τη Σπάρτη!

Ο Εύνομος έμεινε άφωνος με το ξέσπασμα του φίλου του. Ήξερε όμως ότι έχει δίκιο. Ευχαρίστησε τον Αριστόμαχο για τις συμβουλές του και τον καληνύχτισε. Γύρισε πλευρό. Η θλίψη του έφυγε απότομα και μια σκληρή περηφάνια και ανδρεία τον γέμισε. Προσπάθησε να αδειάσει το κεφάλι του από σκέψεις. Έπρεπε να κοιμηθούνε. Η μέρα που θα ακολουθούσε θα ήταν ακόμα μια μέρα σκληρής εκπαίδευσης.

Αλ. Σαββόπουλος

Στην παρακάτω παρουσίαση μπορείς να δεις τις ιστορικές πληροφορίες για τη ζωή στη Σπάρτη.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

